

Wiersma & Frencken

Pennen wat af

Lieve Dorine,

Ik schrijf je vanuit de trein. Een van de weinige plekken waar ik de illusie kan hebben dat ik iets van mezelf snap. Assen en Zwolle liggen achter me. Het westen lonkt. In mijn hoofd jubelt Henk Wijngaard 'ver van huis, maar in m'n sas'. Thuis wachten zo'n 25 uit te pakken verhuisdozen, twee katten en een man. Aan het bivakkeren in het tijdelijke onderkomen met de donkerbruine keuken en de nachten op

Als ik een bloem was, zou ik het prima doen op een berg vuilnis

een matras in een stoffige zolderruimte is een eind gekomen. Een oase van kleur licht ons tegemoet. Maar van rustig door het huis scharrelen en over de gracht staren komt vandaag niets. Vanmorgen vroeg hees ik

me zuchtend op mijn fiets naar het station. Met sjuwpijn in al mijn spieren en scharnieren. Repeteren in Groningen.

Ze kwamen met z'n vijven, eergisteren. Drie kwieke en twee doorgewinterde maar toch niet helemaal versleten verhuizers. In no time knalden ze een ladder met lift tegen de gevel en hup, daar dieselden de dozen, de stoelen, de tafel en de bank door het raam naar binnen. De poezen van schrik diep weggedoken onderin een gangkast. Frénk in de war want totaal tegen zijn natuur in overgeleverd aan de invasie van het verhuisteam. Op de vraag "Dit naar boven meneer?" hoorde ik hem resoluut als Napoleon zelve beweren: "Ja, ja, naar de werkkamer." Moest ik razendsnel richting trapgat om de mannen met mijn loeizware Fender Rhodes-piano tegen te houden en juist naar een verdieping lager te dirigeren. Want hogerop hebben we voor zover ik weet geen werkkamer. Daar slápen we. Dorine, zo'n verhuizing is een en al ontregeling. Het is voor Frénk een zegen dat ik gedij in chaos en dus op zo'n dag, als het er allemaal op aan komt, in topvorm ben. Er is aan mij niet bepaald een controlefreak verloren gegaan. Eigenlijk kom ik pas tot bloei als het een flinke puinzooi is. Als ik een bloem was, zou ik het waarschijnlijk prima doen op een berg vuilnis.

Een nieuw huis, het is als een spiegel waar je inkijkt na een reis vol hobbelige wegen. Ontdaan van overbodige bagage en met onderweg gevonden schatten staar je naar een nieuwe versie van jezelf. Dit huis vertelt mij dat ik de moeder ben van een dochter die is uitgevlogen. Dat ik aan het versmelten ben met een man die qua kleur, stijl en inhoud bij me past en me versterkt. En dat ik een vrouw ben geworden met een concertvleugel waar je tegenaan knalt als je de huiskamer inloopt. Alle Jezus, wat is dat ding groot!

Wat zie jij als je rondkijkt in jouw huis? Ben jij geworden wie je dacht dat je zou worden?

Station Leiden, ik moet overstappen.

X!

Mylou

Ha Mylou,

Laat me door je huis wandelen en ik vertel je wie je bent! Ik ben dol op huizen van anderen en kan intens genieten van een inrichting waar goed over nagedacht is maar ook weer niet té. Ik had makelaar kunnen worden puur en alleen vanwege het privilege van in huizen van anderen mogen rondbanjeren. Dit wordt het derde huis waarin ik jou ga meemaken. In Alkmaar woonde je samen met Bert en Madelief in een grappig onvoorspelbaar huis vol deuren met daarachter onverwachte ruimtes zoals een gek miniwoonkamertje uitkijkend op het water. Na Berts dood volgde de overzichtelijke tussenwoning voor jou en Madelief. Dat was wat jullie nodig hadden. Nu, twaalf jaar later, betrek je deze prachtige artistieke plek aan een van de mooiste grachten van Haarlem. Ik heb het alleen nog

maar gezien toen een hele serie klussers elkaar er vakkundig onder de voet liep. Toch voelde ik dat dit het huis wordt waarin

In dit huis floreert jouw geest nu al

alles voor jou op z'n plek gaat vallen. In de eerste plaats omdat de man met wie je het samen kocht helemaal klopt maar ook door de asymmetrische, in onalledaagse kleuren geschilderde ruimtes en de gekke behangetjes die overal opduiken. In dit huis floreert jouw geest nu al. Ik heb eerder geschreven over de periode waarin ik als antikraakwacht woonde. Het wonen in verlaten belastingkantoren en oude kantongerechtsgebouwen paste mij als een jas. Alle dagen harde muziek en op de step naar de wc. Ik was wie ik dacht te willen zijn tot zo ongeveer mijn allerlaatste vruchtbare eitje plotseling besprongen bleek. Vlak voor mijn 41ste werd ik moeder, stiefmoeder en ging ik trouwen en samenwonen in een Zeister doorzonwoning. Tijd om na te denken of ik geworden was wie ik wilde zijn had ik niet meer. Nu, elf jaar later, kijk ik terug op een periode waarin ik het moederschap combineerde met het maken van vijf cabaretsolo's en bijbehorende theatertournees. Dat ging niet zelden met bloed, zweet en tranen gepaard omdat de maagd in mij nou eenmaal dolgraag zowel de geweldige moeder als de succesvolle cabaretière wilde zijn. Tijd om nog iets leuks van het huis te maken maakte ik niet, en zo zei deze *shabby* doorzonwoning misschien meer over mij dan me lief was. Maar nu genieten we na een lange moeizame winter van een flinke uitbouw en een nieuwe keuken. De vloer is gelakt, de muren zijn gestuukt en ineens is er overal licht en lucht. Een perfecte (stief)moeder zal ik nooit worden en in grote zalen sta ik nog niet, maar ik voel meer licht en lucht dan sinds lange tijd.

Ik ben nog lang niet wie ik wil zijn maar ik ben wel onderweg.

X

Dorine

Mylou Frencken (1966, links) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Met het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (22).

Dorine Wiersma (1967, rechts) studeerde klassieke gitaar en toert sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek. Hartsvriendinnen Dorine en Mylou gaan dit jaar voor het eerst samen het theater in.

